

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

Ако је пре референдума о чланству Велике Британије у ЕУ из јуна 2016. године главно питање за присталице напуштања Уније био национални суверенитет, у годинама које су уследиле то је постала — демократија. Грађанима Уједињеног Краљевства за које је такозвани „Брегзит“ представљао враћање британским националним институцијама независности од отуђене и политички неодговорне технократске елите из Брисела, залагање за Излазак сада представља борбу за очување фундаменталних демократских и грађанских права. Конкретно — права да се политичка воља већине грађана, недвосмислено исказана на референдуму, спроведе у дело кроз политичке потезе њихових демократски изабраних представника.

Да ствари са демократијом — поготово (још увек) у оквирима ЕУ – не стоје тако једноставно, британски евроскептици имали су прилике да виде непосредно после резултата референдума. Након првобитног шока и неверице целе европске елите, као и (по правилу богатијег и друштвено утицајнијег) слоја британских „остановаца“ (*енгл. Remainers*

), они су се веома брзо придигли на ноге, и почели да копају рукама и ногама да резултате референдума пониште, а ако их није могуће поништити, онда да их у највећој могућој мери обесмисле и учине ништавним. Испрва се покушало са притисцима да се референдум просто

игнорише

, позивајући се на чињеницу да није реч о правно обавезујућем гласању (звучи познато?). Након што је владајућа Конзервативна партија (и добар део Лабуристичке странке) проценио да би одбацивање референдума био сигуран пут на политичку маргину, представници технократске елите у обе странке почели су свим силама да раде на „минимизацији штете“, односно на свођењу Брегзита на мртво слово на папиру. Прво је тај отпор био каналисан на одуговлачење са активирањем Члана 50 Лисабонског споразума, којим се регулише излазак земље-чланице из Уније. Упркос огромним

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

притисцима да се излазак регулише кроз посебне преговоре са Бриселом, конзервативна влада Терезе Меј активирала је овај процес 29. марта 2017. године, заказавши тако датум званичног изласка Краљевства из Уније за 29. март 2019.

Испрва се покушало са притисцима да се референдум просто *игнорише*, позивајући се на чињеницу да није реч о правно обавезујућем гласању (звучи познато?)

Иако је кабинет Мејове номинално обећао грађанима да је чврсто решен да на недвосмислен начин спроведе у дело њихову политичку вољу, без икаквих задњих намера, релативизација, и закулисних преговора (чувене речи Мејове су „Брегзит значи Брегзит“), преговоре који су уследили евроскептична јавност доживела је као издају грађана, и недопустиво уступање пред притисцима, што бриселских технократа, што „остановачке“ елите у Лондону. Овај период несрећних преговора, који очигледно нису одговарали никоме осим европској политичкој елити — која је паралелно корак по корак обесмишљавала процес британског напуштања заједнице, и исмевала у својим медијима британску неодлучност („врата су отворена, али они неће да оду“) — завршио се

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

катастрофалним поразом договореног плана изласка у британском парламенту. Предлог Мејове је одбачен у Вестминстеру са поражавајућом разликом од 230 гласова (432 напрема 202), што је незапамћено у модерној историји британског парламентаризма. Против њеног предлога, поред опозиције, гласало је и 118 посланика њене властите странке. Да ствар буде још необичнија — бар када је у питању британска политичка традиција, која оваква гласања схвата кудикамо озбиљније од новопечених балканских демократија — непосредно након овог понижавајућег пораза, посланици парламента изгласали су поверење кабинету британске премијерке, омогућивши јој тако да покуша да обезбеди какав-такав политички консензус у земљи пре одсудног датума 29. марта.

Између „неспоразумног изласка“ и „споразумног останка“

Спектакуларни пораз плана који је британска премијерка договорила са Бриселом не треба превише да изненади. Пре свега, велика већина посланика у парламенту (око три четвртине) залагала се за останак у ЕУ на референдуму, а затим је — што отворено, што исподжитно — лобирала да се Брегзит блокира, или обесмисли. Истовремено, не треба занемарити и другу страну — велики број окорелих брегзиташа категорички је гласао против плана, сматрајући га срамотно снисходљивим према надобудним захтевима бриселске бирократије, и издајом мандата који су им грађани дали на референдуму. Тим пре, што њима, заправо, одсуство консензуса у тренутку када „сат Брегзита“ заврши одбројавање, у потпуности одговара.

Разводнавање Брегзита — баук непосредне демократије кружи Европом

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

Разводнавање Брегзита — баук непосредне демократије кружи Европом

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

Пише: Никола Танасић
уторак, 22 јануар 2019 07:12

